

Forhandlingen genoptoges.

Bertel Dahlgaard: Forinden jeg går over til at fremsætte de bemærkninger, jeg synes statsministerens tale giver anledning til, vil jeg gerne sige et par ord i anledning af en meddelelse, jeg har set i morgenbladene om, at radiofoniens programudvalg skulle have besluttet, at folketingets forhandlinger på tirsdag om Londonoverenskomsten og Vesttysklands genoprustning ikke agtes udsendt gennem radioen.

Først måtte man anse en sådan beslutning for helt utrolig, men hvis den skulle være rigtig, vil jeg gerne her fra folketingets talerstol rette en henstilling til programudvalget om at tage denne beslutning op til ny overvejelse.

På et tidspunkt, da vi her i tinget står umiddelbart foran en beslutning af umådelig rækkevidde for vort folk, må det være en selvfølge, at den danske befolkning får den mest umiddelbare adgang til at danne sig en på alle saglige argumenter bygget opfattelse. Radioen har tidligere foranlediget en rundbordskonference om sagen; det må ikke være tænkeligt, at den dag, debatten her finder sted mellem dem, der skal bære ansvaret for afgørelsen, er radioen lukket.

Dersom programudvalget ikke mener umiddelbart at kunne ændre sin beslutning, henstiller jeg, at udvalget finder lejlighed til en forhandling med folketingets præsidium om spørgsmålet.

Jeg skal derefter omtale den højtærede statsministers åbningsstale. Skulle jeg karakterisere åbningsstalen, ville jeg være tilbøjelig til at bruge udtrykket: såre fornuftig. Der lyder ingen fanfare gennem talen, den er blottet for vidt udsyn, den giver ingen store løfter, men den indeholder heller ingen udfordring. Såre fornuftigt. Talen bevæger sig ad jævne veje, måske trælsomme og slidsomme, men dog med udsigt til et jævnt og virksomt og forhåbentlig også muntert liv. Der stilles ikke i talen heroiske krav til befolkningen, som da hin store statsmand stillede blod og tårer i udsigt, men på dens jævne vej glimtede der alligevel gennem statsministerens tale en forståelse af, at for det samfund, der vil arbejde sig frem, er sved et

ganske sundt udtryk for vilje til at overvinde vanskelighederne. Jeg gentager: såre fornuftig.

Jeg synes altså, at den højtærede statsministers tale vidnede om en ganske ædrue- lig bedømmelse af den situation, hvori hans regering og landet befinder sig.

Jeg tror, der er mere i den foreliggende situation, end de fleste tænker sig, som giver gode muligheder for vort arbejde herinde i denne vinter, og disse muligheder skulle gerne udnyttes. Denne samling er den anden i valgperioden, netop den samling, hvor der normalt skulle være mest arbejdsro. Derfor skulle denne folketingssamling helst blive et arbejdsår, og det venter jeg den bliver. Hvordan skulle det være muligt for folketinget atter at udsætte den huslejelovgivning og den byggestøttelovgivning, som er en så integrerende del af hele den økonomiske og finansielle situation, og som den tidligere regering desværre efterlod sig som en uløst opgave? Eller hvordan skulle folketinget kunne være bekendt at lade endnu en samling gå til ende uden at gennemføre den reform og forenkling af vort skattesystem, som en kommission for 17 år siden fik til opgave at stille forslag om? Jeg går ud fra som en selvfølge, at den høje regering, når vi kommer frem til de saglige forhandlinger i udvalget, vil medvirke til at fjerne de hindringer for denne store reforms gennemførelse, som den ved fandtes i forslagene, da de sidst fremsattes.

Det er også klart, at spørgsmålet om den fremtidige trustlovgivning nu må finde sin løsning.

Til de her nævnte problemer følger sig tre store områder, som nu er færdigbehandlet i kommissioner, nemlig færdsels- og motorlovgivningen, grundskyldslovgivningen samt det store folkepensioneringsproblem, som alle partier har forpligtet sig så stærkt overfor. Jeg vil gerne sige til andre partier her i salen, at jeg tror, de skal regne med, at folkepensioneringens store tanke giver befolkningen ikke slip på.

Denne samling skulle også gerne bringe et resultat af det arbejde, som kommissionen vedrørende realkrediten beskæftiger sig med, og det arbejde, som i sidste samling påbegyndtes vedrørende „Ungdommens uddannelsesfond“.